

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Agata Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 roku sprawy

D. P., syna L. i E. z domu P.,

urodzonego (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 listopada 2015 roku w I. wbrew przepisom ustawy posiadał przy sobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 92,847 grama netto,

to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

I. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii ustawy skazuje oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 §1 i §2 k.k., art. 70 §2 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu w punkcie I. wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 73 §2 k.k. w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 72 §1 pkt 1 k.k. w okresie próby zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

V. na podstawie art. 71 §1 k.k., art. 33 §1 i §3 k.k. orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł (dziesięć złotych);

VI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) orzeka od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia (...) w W. nawiązkę w wysokości 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych) na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii;

VII. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci pozostałej po badaniu substancji proszkowej w ilości 91,503 gramów zawierającej siarczan amfetaminy opisaney w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/990/15/N na karcie 57 akt sprawy przechowywanej w Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w O. i zarządza jej zniszczenie;

VIII. na podstawie art. 44 §2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci opakowania aluminiowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 58 akt sprawy;

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 782,41 zł (siedemset osiemdziesiąt dwa złote czterdzieści jeden groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym opłata w kwocie 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych).

Sygnatura akt II K 1392/16

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. P., w dniu 14 listopada 2015 r., podróżował samochodem z G. do I., gdzie miał pozostawić otrzymaną uprzednio przesyłkę z zawartością narkotyków. Oskarżony wiedział, że posiada przy sobie amfetaminę. Przedmiotowy pojazd został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji do kontroli drogowej. W toku czynności przeszukania D. P., policjanci ujawnili i zabezpieczyli dwa zawiniątka w folię aluminiową z zawartością substancji proszkowej koloru białego o łącznej wadze netto 92,847 grama.

Dowód: protokół przeszukania osoby (k. 3-5), protokół oględzin rzeczy (k. 6-7), wyjaśnienia D. P. (k. 39-40).

W wyniku przeprowadzonych badań w nadesłanym materiale dowodowym w postaci próbki substancji ujawnionej i zabezpieczonej w toku czynności przeszukania D. P., biegły stwierdził obecność siarczanu amfetaminy (w postaci soli). W myśl ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, amfetamina (i jej sole) stanowi substancję psychotropową z grupy II-P.

Dowód: protokół oględzin rzeczy (k. 6-7), opinia nr (...) (k. 76-77).

D. P., przesłuchany w charakterze podejrzanego, w dniu 15 listopada 2015 r., przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia oraz wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze.

Vide: wyjaśnienia D. P. (k. 39-40).

D. P. nie był dotychczas karany sędownie.

Dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 165).

Sąd zważył, co następuje.

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na istotnej części dowodów. Zebrany materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego. Sąd ustaleń w tym zakresie dokonał w oparciu o protokół przeszukania osoby, protokół oględzin rzeczy, opinię biegłego, a także na podstawie wyjaśnień oskarżonego.

W ocenie Sądu, nie miały znaczenia dla istoty sprawy pozostałe dokumenty zgromadzone w toku postępowania, jak i zeznania świadków Ł. S. i T. T..

Wskazane wyżej protokoły czynności, a także informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego, to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności.

Sporządzona w sprawie opinia biegłego była obiektywna oraz rzetelna. Została ona bowiem sporządzona przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę z racji stosownego wykształcenia i doświadczenia zawodowego. Opinia była jasna – żaden ze zwrotów użytych przez biegłego zarówno w zakresie wnioskowania, jak również w części opisowej nie nasuwał zastrzeżeń co do komunikatywności. Opinia była też pełna, gdyż odnosiła się do wszystkich okoliczności relevantnych z punktu widzenia sprawy. Zastosowana metodyka oraz wyciągnięte wnioski były spójne i logiczne.

Zostały one oparte na aktualnej wiedzy i prawidłowych spostrzeżeniach. Wnioski opinii biegłego zostały należycie umotywowane, a stanowiska biegłego zawierają zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Przedmiotowa opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, w szczególności nie były kwestionowane zawarte w niej wnioski.

Sąd w całości uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego **D. P.**, albowiem stanowiły one spójną i konsekwentną relację. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył szczerze wyjaśnienia. Podkreślić należy, iż twierdzenia oskarżonego nie budziły również wątpliwości Prokuratora, albowiem na wcześniejszym etapie sprawy skierował do Sądu wnioski o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary i środków karnych.

W ocenie Sądu, postępowanie dowodowe potwierdziło, iż D. P. popełnił czyn przypisany mu w punkcie I. wyroku, kwalifikowany z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) – dalej jako ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zgodnie z powołanym przepisem, podlega karze, kto wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Należy wskazać, iż substancja psychotropowa to każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych, stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy (zob. art. 4 pkt 25 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Wyrażenie „wbrew przepisom ustawy” należy natomiast interpretować w kontekście art. 34 oraz art. 42 w/w ustawy. W orzecnictwie wskazuje się, iż na podstawie powołanego przepisu karalny jest każdy wypadek posiadania środka odurzającego lub substancji psychotropowej "wbrew przepisom ustawy", a więc w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia ich innej osobie, jak i w celu samodzielnego zażycia - czy to za jakiś czas czy niezwłocznie, jeżeli sprawca posiada środek odurzający lub substancję psychotropową w ilości pozwalającej na co najmniej jednorazowe użycie, w dawce dla nich charakterystycznej, zdolnej wywołać u człowieka inny niż medyczny skutek (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 22/09, OSNKW 2009/12/103). Posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu jest każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia (zob. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 27 stycznia 2011 r., I KZP 24/10, LEX nr 686664). Narkotyk będący przedmiotem przestępstwa z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii musi spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe pozwalające na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2010 r., IV KK 432/09, LEX nr 583908; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II KK 289/08, LEX nr 570140).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności należy wskazać, że ustalona substancja zawierała siarczan amfetaminy, co z kolei jako amfetamina (i jej sole) jest zaliczane do substancji psychotropowych grupy II-P – według załącznika nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto, nie ulega wątpliwości, iż ilość ujawnionej i zabezpieczonej od D. P. substancji pozwalała na co najmniej jednorazowe użycie w celu osiągnięcia chociażby potencjalnego efektu odurzenia. Całkowicie poza sporem było również to, iż oskarżony nie należy do podmiotów profesjonalnych, uprawnionych w myśl przywołanych przepisów do posiadania substancji psychotropowych.

Czyn oskarżonego D. P. uznać należy za zawiniony. Oskarżony jest osobą dorosłą, przez to rozumiejącą podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiadającą określone doświadczenie życiowe. Karalność przypisanego mu czynu jest powszechnie znana. Zważywszy na podane wyżej okoliczności, nie mogło budzić wątpliwości, iż działał on z zamiarem bezpośrednim. Stopień zawinienia należało zatem ocenić jako znaczny. Działanie oskarżonego pozostawało w sferze jego swobodnego wyboru i było przejawem jego wolnej decyzji. Pozwala to uczynić mu zarzut, że dopuszczając się tego czynu zachował się niewłaściwie. W przedmiotowej sprawie nie zachodziły okoliczności wyłączające winę oskarżonego, ani bezprawność jego zachowania.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego D. P., Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Zdaniem Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu należało ocenić jako średni. Przedmiotem ochrony art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest zdrowie publiczne oraz zabezpieczenie społeczeństwa przed swobodnym, niekontrolowanym, nielegalnym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych (por. Łucarz Katarzyna, Muszyńska Anna. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Oficyna, 2008). Sąd miał na względzie, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, będąc w pełni świadomym, iż posiadanie narkotyków jest nielegalne. Powyższe wynika z faktu, iż karalność za omawiane przestępstwo jest powszechnie znana. Oskarżony niewątpliwie znał reguły wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Tym samym z pełnym rozeznaniem wystąpił przeciwko przepisom mającym na celu ochronę zdrowia publicznego (społecznego), zwłaszcza, iż ilość posiadanych narkotyków pozwalała na wielokrotnie odurzenie się. Negatywnie oceniono rodzaj posiadanego narkotyku. Inaczej należy bowiem ocenić posiadanie amfetaminy od posiada środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste. Nie ulega wątpliwości, iż ilość posiadanej przez niego substancji pozwalała na przygotowanie wielu porcji konsumpcyjnych. Podkreślić również należy, iż znacząco odmienna powinna być ocena posiadania narkotyku z zamiarem jego zatrzymania (i jego osobistego spożycia w dalszej perspektywie) i sytuacja posiadania narkotyku przez chwilę z zamiarem jego oddania innej osobie. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, iż posiadane przez oskarżonego narkotyki nie były przeznaczone na jego własny użytek.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami wyrażonymi w art. 53 §1 i §2 k.k. i art. 54 § 1 k.k., biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony jest sprawcą młodocianym, a zatem kara powinna go przede wszystkim wychować.

Zgodnie z art. 53 §1 i §2 k.k., Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował działanie w zamiarze bezpośrednim, posiadanie niemałej ilości amfetaminy. Negatywnie należało ocenić fakt, iż posiadane przez oskarżonego narkotyki nie były przeznaczone na jego własny użytek. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował brak uprzedniej karalności, przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego czynu oraz wyrażenie woli dobrowolnego poddania się karze.

W związku z tym, Sąd uznał, że kara 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara pozbawienia wolności niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Sąd uznał również, że zastosowanie wobec D. P. kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem (punkt II. sentencji wyroku), będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary. W ocenie Sądu, można mieć nadzieję, iż zagrożenie w postaci możliwości przerwania okresu próby i osadzenia oskarżonego w zakładzie karnym wzbudzi w nim postawę praworządną, zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Zwłaszcza, że obok tej kary, Sąd orzekł dodatkowo karę grzywny, stanowiącą realną dolegliwość, która winna zapobiec wystąpieniu u oskarżonego poczucia bezkarności. Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie. W ocenie Sądu, D. P. nie jest osobą aż tak zdemoralizowaną, by mogło to uzasadniać zastosowanie wobec niego bezwarunkowej izolacji. Okoliczności sprawy wskazują, iż bezrefleksyjnie dał się wciągnąć w przestępczy proceder. Wydanie wyroku skazującego w niniejszej sprawie pozwala mieć nadzieję, że czyn oskarżonego, choć popełniony umyślnie z zamiarem bezpośrednim, był jedynie wynikiem

życiowej nierozwagi, nie zaś przejawem jego stałej postawy. Zważywszy na młody wiek oskarżonego, konieczne jest wpojenie mu zasad porządku prawnego, przy jednoczesnym uwzględnieniu wychowawczego oddziaływania kary. Mając na względzie pozytywną wobec oskarżonego prognozę kryminologiczną, Sąd doszedł do przekonania, że orzeczenie kary pozbawienia wolności charakterze bezwzględny stanowiłoby sankcję nieadekwatnie surową i dolegliwą. Nie stanowiłaby ona jednocześnie wypełnienia postulatu priorytetowej roli wychowawczego aspektu kary.

Uzasadniając wymiar okresu próby powyżej dolnej granicy przewidzianej przez ustawodawcę, należy wskazać, iż Sąd kierował się prognozą kryminologiczną wobec sprawcy, w szczególności oceną niezbędnego czasu oddziaływania na sprawcę w ramach próby. Uwzględniono również cel warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, jakim jest sprostanie obowiązkom próby oraz zapobieżenie powrotowi sprawcy do przestępstwa.

W punkcie III. sentencji wyroku, mając na uwadze, iż D. P. jest osobą młodocianą, Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Podkreślić należy, iż dozór nie ma na celu zwiększenia dolegliwości poprzez ograniczenie wolności skazanego, lecz powinien stanowić czynnik ułatwiający skazanemu wykonanie nałożonych na niego obowiązków oraz przestrzeganie porządku prawnego. Powinien zapobiec popełnieniu przez skazanego ponownie przestępstwa. Dozór pełni istotną funkcję kontrolną, umożliwiając Sądowi stały wgląd w przebieg okresu próby (zob. Andrzej Zoll [red.], Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k. k.). Obligatoryjne stosowanie dozoru wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego podyktowane jest przyjętym przez ustawodawcę założeniem, iż w takiej sytuacji zawsze niezbędne jest podjęcie wzmożonej kontroli nad zachowaniem młodocianego w okresie próby, przy czym kontrola ta ma służyć nie tylko readaptacji społecznej sprawcy, ale również bieżącemu nadzorowaniu przestrzegania przez niego porządku prawnego oraz, co równie istotne, udzielaniu mu pomocy w sprawach życiowych i pokonywaniu ewentualnych trudności, które mogą przeciwdziałać utrwaleniu właściwej postawy życiowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2014 r., IV KK 172/14, LEX nr 1541068).

W punkcie IV. sentencji wyroku, na podstawie art. 72 §1 pkt 1 k.k. w okresie próby zobowiązano oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Obowiązek ten ma na celu zapewnienie sądowi kontroli nad zachowaniem sprawcy w czasie próby. Podkreślić należy, iż nakładając dozór, można orzec obowiązek udzielania kuratorowi informacji o przebiegu okresu próby, ponieważ z art. 169 § 3 k.k.w. wynika jedynie obowiązek skazanego udzielania takich informacji na żądanie sądu lub kuratora.

W punkcie V. sentencji wyroku, na podstawie art. 71 §1 k.k., art. 33 §1 i §3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł (dziesięć złotych). Zgodnie z art. 71 §1 k.k., zawieszając wykonanie kary, sąd może orzec grzywnę, jeżeli jej wymierzenie obok kary pozbawienia wolności na innej podstawie nie jest możliwe. Instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, z którą grzywna orzekana na podstawie art. 71 § 1 k.k. jest integralnie związana, służyć ma wypełnieniu dyrektyw przewidzianych w art. 53 k.k., a w szczególności podkreśleniu, że zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary nie oznacza bezkarności sprawcy przestępstwa (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 29 lipca 1999 r., II AKa 134/99, Prok. i Pr.-wkł. 2000, nr 1, poz. 19). Grzywna orzeczonej w ramach warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności stanowić będzie realną dolegliwość dla oskarżonego. Dolegliwość ta jest nie tylko ważna z punktu widzenia celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ma osiągnąć kara w stosunku do D. P., lecz także odgrywa istotną rolę z punktu widzenia kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, umacniania przekonania, że zaatakowane przestępstwem dobra są rzeczywiście chronione. Mając na uwadze sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, Sąd ustalił wysokość jednej stawki na minimalnym poziomie 10 zł. Ilość stawek dziennych odpowiada zaś wadze popełnionego przestępstwa.

W punkcie VI. sentencji wyroku, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) orzeczono od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia (...) w W. nawiązkę w wysokości 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych) na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii, uznając iż kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa. Oskarżony

jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. D. P. jest osobą młodą, zdolną do pracy zarobkowej. Stan zdrowia oskarżonego jest dobry. Nawiazka ma na celu zwiększenie wychowawczego oddziaływania zapadłego orzeczenia.

W punkcie VII. sentencji wyroku, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci pozostałej po badaniu substancji proszkowej w ilości 91,503 gramów zawierającej siarczan amfetaminy opisanej w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/990/15/N na karcie 57 akt sprawy przechowywanej w Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w O. i zarządzono jej zniszczenie. Przepadek przedmiotów służy realizacji – funkcji prewencyjnej, przez uświadomienie nieopłacalności wkraczania na drogę przestępstwa w związku z odebraniem uzyskanych z niej "owoców"; – funkcji represyjnej, znajdującej wyraz w dolegliwości o charakterze ekonomicznym (zob. Łucarz Katarzyna, Muszyńska Anna. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. 2008).

W punkcie VIII. sentencji wyroku, na podstawie art. 44 §2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci opakowania aluminiowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 58 akt sprawy. Zgodnie z tym przepisem, Sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w ustawie orzeka, przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa. Przedmioty wymienione w art. 44 § 2 k.k., to tzw. narzędzia przestępstwa. Przyjmuje się, że narzędzie przestępstwa to każda rzecz, niekoniecznie wytworzona w celu przestępczym, której użycie umożliwiło lub co najmniej ułatwiło sprawcy realizację zamiaru przestępczego lub poszczególnych jego stadiów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1984 r., RNw 4/84, OSNKW 1984, nr 11-12, poz. 113). Nie ulega wątpliwości, iż takim przedmiotem było przedmiotowe opakowanie.

W punkcie IX. sentencji wyroku, mając na uwadze fakt, iż D. P. jest osobą młodą, zdolną do pracy zarobkowej, na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 782,41 zł (siedemset osiemdziesiąt dwa złote czterdzieści jeden groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym opłata w kwocie 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych).